

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-367)

Apr (2) / 2022

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	11
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 187)

37. பராய இதி தே ப்ரோக்தா மம தந்வா கதிஸ்த்ரயீ
ரூபம் ரூபம் விபஜ்யைஷா தத் தத் தத்வார்ணபேதிநீ

பொருள் – இப்படியாக உள்ள எனது உயர்ந்த நிலை குறித்து உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. அது பலவிதமான ரூபங்களை எடுப்பதாக உள்ளது. அந்த ஒவ்வொரு ரூபமும், ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தை (அதாவது “க” தொடக்கமாக உள்ள ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தை) குறிப்பதாக வேறுபாட்டுடன் உள்ளது.

38. தத் தத்வாசகதாம் நீதா ஸ்வகாமாஜ்ஜகதீதநு:
தேஷு தேஷு ஹி தத்வேஷு ஸ்வாத்மபூதாவதிஷ்டதே

பொருள் – அந்த ஒவ்வொரு ரூபமும், அந்த ஒவ்வொரு அக்ஷரமும் குறிக்கின்ற ஜகத்தின் பல்வேறு வடிவங்களை உணர்த்துவதாகவும் உள்ளது. இப்படியாக ஒவ்வொரு தத்வமும், எனது ஒவ்வொரு ரூபத்தைக் கொண்டதாகவே உள்ளது.

39. மத் அம்ச: ஸுக்ஷ்மரூபோ யோ மூட: அக்நிரிவ தாருஷு
தத் தத்ரூபமநுப்ராப்தா ஸேவநீ நாம சாச்வதீ

பொருள் – இப்படியாக ஒவ்வொரு அக்ஷரத்திற்கான ரூபங்களை எடுத்த பின்னர், எனது ஸுக்ஷ்ம ரூபங்கள், அந்தந்த அக்ஷரத்தில் நித்யமாக மறைந்துள்ளன. அதாவது, விறகுக்கட்டையில் அக்னி எவ்வாறு மறைந்துள்ளதோ அதனைப் போன்று ஆகும்.

40. தத் தத்வர்ணோபராகேண தத்தத்வயக்திவபு: ஸ்வயம்
அதிதைவதபாவேந தத்ர யோம்ச: பராத்மக:
41. வைஷ்ணவ: சக்திரூபோ மே நியச்சந்வதிஷ்டதே
தத்தத்வாசகதாம் யாதி தேவீ ஸேயமநச்வரீ

பொருள் – இப்படியாக ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தின் அதிபதி தேவதையாக எனது பல்வேறு ரூபங்கள் உள்ளன. இதன் மூலம், விஷ்ணுவின் சக்தியாக உள்ள எனது உயர்ந்த நிலையானது, ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தின் ஒலியிலும் அமைந்துள்ளது. மேலும், அந்தந்த அக்ஷரத்தின் ஓசை மற்றும் அமைப்பிற்கான அதிபதி தேவதையாகவும் உள்ளது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 54)

[விவேகன்] மேலும்,

83. அவிரல குணச்சாயா மாயா தம: ப்ரதிரோதிநீ

பரிஹ்ருத ரஜ: பங்கா தோஷைரஸங்கடிதா த்ரிபி:

மதுரிபு தயா மூர்த்திர் திவ்யா நிராக்ருத கண்டகா

வஹதி நிகமாத் வர்த்தந்யேஷா புரீம் அபராஜிதாம்

பொருள் - (விவேகன் கூறுதல்) இங்கிருந்து, ஸ்ரீவைகுண்டம் எனப்படும் அபராஜிதம் என்னும் இறுதியான இடத்திற்கு ஒரு பாதை அமைந்துள்ளது. அது, மது என்னும் அஸுரனை வதைத்த ஸர்வேச்வரனுடைய தயை என்பதே ஆகும். அந்தப் பாதையில் அவனுடைய குணங்கள் நிழலாக உள்ளன. அந்த நிழலானது மாயை என்னும் இருளை விலக்குவதாகும். அது ரஜஸ் மூலம் உண்டாகவல்ல பாபம் என்னும் சேறு இல்லாததாகும். அதில், மூன்றுவிதமான துக்கங்கள் இல்லை; முட்கள் போன்ற இடையூறுகள் ஏதும் இல்லை.

[ஸுமதி] அளவற்ற வினைகள் என்னும் சுமைகளைச் சுமந்தபடி ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்ரத்தில் உள்ள ஜீவாத்மா காப்பாற்றப்படுகிறான் என்னும் இந்தச் சொற்களானவை, குழந்தைகளை மகிழவைக்கும் போலியான சொற்களோ என நான் அச்சம் கொள்கிறேன்.

[விவேகன்] உள்ளதை உள்ளபடிக் காண்பவளே! நீ தவறான கண்ணோட்டத்தில் நோக்காமல் இருப்பாயாக. ஸுமதி! உண்மையை மட்டுமே உரைக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் தவறாக உரைப்பதை கண்டுள்ளாயா? தனது அடியார்களைக் காப்பதற்காக ஸர்வேச்வரன் செய்த ப்ரதிஜ்ஞை தவறியதை நீ கண்டுள்ளாயா? உனக்கு நான் மேலும் நம்பிக்கை ஊட்டுவேன்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 65)

149. இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விஷயம் அநுகூலர், செளர்யாதிகளுக்கு விஷயம் ப்ரதிகூலர், இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளுக்கு எல்லாரும் விஷயம்.

அவதாரிகை - இப்படியிருந்துள்ள குணங்கள் தான் மூன்றுவகைப்பட்டிருக்கையாலே அம்மூன்றுவகைக்கும் விஷயங்களை வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் “இவற்றில்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக அவனுடைய குணங்கள் மூன்றுவகையாக உள்ளதால், அந்தந்த மூன்று வகைகளுக்கும் உள்ள விஷயங்களைப் பிரித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாத்ஸல்யாதிகள்) என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே, ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய மார்தவார்ஜவாதிகளான குணவிசேஷங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. விஷயம் அநுகூலரென்றது, ஆச்ரிதரென்றபடி. (சௌர்யாதிகளுக்கு) என்கிற ஆதிசப்தத்தாலே பராக்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது. விஷயம் ப்ரதிகூலரென்றது, ஆச்ரித விரோதிகளென்றபடி. “த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷதந்நம் நைவ போஜயேத் பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:” என்று ஆச்ரித விரோதிகள் தனக்கு சத்ருக்களென்று அருளிச்செய்தானிறே. (இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள்) என்கிறவிதில், ஆதி சப்தத்தாலே, பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களைச் சொல்லுகிறது. வாத்ஸல்யாதிகளுக்கும் செளர்யாதிகளுக்கும் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் காரணமாகையாவது, “ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம் பலமதுலமைச்வர்யமகிலம் விமர்யாதம் வீர்யம் வரத பரமா சக்திரபி ச பரம் தேஜச்சேதி ப்ரவர குண ஷ்டகம்

ப்ரதமஜம் குணா நாம நிஸ்ஸீம நாம கண நவிகுணா நாம ப்ரஸவபூ:" என்றும், "மங்கள குணாகதுகாஷ்டேதா:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவற்றுக்கு ஊற்றுவாயாயிருக்கை. அவைதான் வஸ்தூத்கர்ஷாபாதக ஷாட்குண்யாயத்த குணபாவமாயிறே இருப்பது. "எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்ம குணங்களாவன: ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், அதிலே பிறந்த ஸௌசீல்யாதிகளும்" என்கிற விவ்வாக்யத்துக்கு அர்த்தமெழுதுகிறவளவில், "அதிலே பிறக்கையாவது வஸ்தூத்கர்ஷாபாதக ஷாட்குண்யாயத்த குணபாவமாகை" என்றிறே விவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

விளக்கம் – (வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு) - இதில் உள்ள "ஆதி - முதலான" என்பதன் மூலம், "சௌசீல்யம், ஸௌலப்யம், மார்தவம், ஆர்ஜவம்" போன்ற பல குண சிறப்புகள் அனைத்தையும் கூறுகிறார். (விஷயம் அநுகூலர்) - அடியார்கள் என்று பொருள். (சௌர்யாதிகளுக்கு) - இதில் உள்ள "ஆதி" என்பது, பராக்ரமத்தைக் கூறியதாகும். (விஷயம் ப்ரதிகூலர்) - அடியார்களுடைய விரோதிகள். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (74-27) - த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷத் அந்நம் நைவ போஜயேத் | பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: - விரோதிகள் அளிக்கும் உணவை உண்ணக்கூடாது, பகைவர்களுக்கு நாம் உண்ணும்படி உணவு அளிக்கக்கூடாது. அரசனே! பாண்டவர்களுடைய புத்திரர்களை நீ விரோதியாகக் காண்கிறாய்; அவர்கள் எனது உயிர் ஆவார்கள் - என்று, அடியார்களுடைய விரோதிகளைத் தனது விரோதிகளாகக் கொண்டான் அல்லவோ? (இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள்) - இதில் உள்ள "ஆதி" சப்தமானது "பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்" ஆகியவற்றைக் கூறுவதாகும். வாத்ஸல்யம் முதலானவற்றுக்கும், சௌர்யம் முதலானவற்றுக்கும் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகியவை காரணமாக உள்ளன என்றார். அவை எவ்விதம் காரணமாக உள்ளன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவம் (95) - ப்ரக்ருஷ்டம் விஜ்ஞாநம் பலமதுலமைச்வர்யமகிலம் விமர்யாதம் வீர்யம் வரத பரமா சக்திரபி ச பரம் தேஜச்சேதி ப்ரவர குண ஷட்கம் ப்ரதமஜம் குணா நாம நிஸ்ஸீம நாம கண நவிகுணா நாம ப்ரஸவபூ: - வரதா! உயர்ந்த ஞானம், ஈடில்லா ஆற்றல், அனைத்து செல்வங்கள், எல்லையற்ற வீர்யம், உயர்ந்த சக்தி, பலம் போன்றதான இவை அனைத்தும், உயர்ந்த வஸ்துவிடம் உள்ள அனைத்துவிமான குணங்களிலும், முதன்மையான ஆறு குணங்களுக்கு - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜ

ஸ்தவம் (2-27) – மங்கலகுண ஓக துகா: ஷட் ஏதா: - உன்னுடைய குணங்களான ஞானம், ஐச்வர்யம், சக்தி, வீர்யம், பலம் மற்றும் தேஜஸ் ஆகியவை செய்வது என்னவென்றால் – குற்றம் அற்றவையும், குறைபாடுகள் அற்றவையும், எல்லை இல்லாதவையும், ஒப்பு இல்லாதவையும், இதனைவிட உயர்ந்தது வேறு இல்லாதவையும், எண்ணிக்கை அற்றவையும் ஆகிய எண்ணற்ற பல திருக்கல்யாண குணங்களின் கூட்டத்தை எப்போதும் சுரந்தபடி உள்ளன - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவற்றுக்குப் பிறப்பிடமாக உள்ளதால் ஆகும். அத்தகைய ஆறு குணங்கள், அந்த உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு மிகுந்த ஏற்றத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியவையாக உள்ளன. “எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்ம குணங்களாவன: ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்குணங்களும், அதிலே பிறந்த ஸௌசீல்யாதிகளும்” என்றுள்ள வாக்கியத்திற்கான விளக்கத்தை அருளிச்செய்யும்போது, “அந்தக் குணங்களில் பிறத்தல் என்பது, வஸ்துவிற்கு உயர்வை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஆறு குணங்களின் ஊற்றுவாயாக இருத்தல் ஆகும்” என்று ஸ்வாமி ஆச்சார்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - இந்த குண ஷட்கத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஜ்ஞாநமாவது “அஜடம் ஸ்வாத்ம ஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம் ஜ்ஞாநம் நாமகுணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குணசிந்தகா” என்கிறபடியே, என்றுமொக்க ஸர்வவிஷய ப்ரகாசகமுமாய், ஸ்வப்ரகாசமுமான குண விசேஷம். சக்தியாவது, “ஜகத் ப்ரக்ருதிபாவோ யஸ்ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா:” என்கிற ஜகத் ப்ரக்ருதி பாவமாதல், அகடிதகடநா ஸாமார்த்யமாதல். பலமாவது, “ச்ரமஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ்தஸ்ய கதிதோ குண சிந்தகை:” என்கிற ஜகத்காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ச்ரமமின்றியிலே யொழிகையாதல், “பலம் தாரண ஸாமர்த்த்யம்” என்கிற ஸமஸ்த வஸ்து தாரண ஸாமர்த்த்யமாதல்.

விளக்கம் – இந்த ஆறு குணங்களில், ஞானம் என்பது, அஜடம் ஸ்வாத்ம ஸம்போதி நித்யம் ஸர்வாவகாஹநம் ஜ்ஞாநம் நாமகுணம் ப்ராஹு: ப்ரதமம் குணசிந்தகா – ஜடப்பொருள் அல்லாததாகவும், தானே வெளிப்படுவதாகவும், தானே தன்னை உணர்த்துவதாகவும், எப்போதும் உள்ளதுமாக, அனைத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் அனைத்தையும் வெளிப்படுத்துவதாகவும், தானே தன்னை வெளிப்படுத்துவதாகவும் உள்ள குணச் சிறப்பாகும். சக்தி என்பது, ஜகத் ப்ரக்ருதிபாவோ யஸ்ஸா சக்தி: பரிகீர்த்திதா: -

இந்த ஜகத்தின் உற்பத்திக்கு காரணமாக உள்ளது எதுவோ அதுவே சக்தி எனப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஜகத்தின் உற்பத்திக்கும், மற்ற எதனாலும் செய்ய முடியாதவற்றைச் செய்ய இயலும் திறனுக்கும் பெயராகும். பலம் என்பது, ச்ரமஹாநிஸ்து யா தஸ்ய ஸததம் குர்வதோ ஜகத், பலம் நாம குணஸ்தஸ்ய கதிதோ குண சிந்தகை: - ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் அந்த உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு எப்போதும் சிரமம் இன்றி உள்ள தன்மை எதுவோ அதுவே பலம் ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஜகத்காரணமாக உள்ள வஸ்துவிற்கு சிரமம் ஏற்படாமல் இருத்தல் ஆகும். மேலும், பலம் தாரண ஸாமர்த்த்யம் - பலம் என்பது அனைத்தையும் தாங்குதல் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து வஸ்துக்களையும் தாங்கும் ஸாமர்த்த்யம் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ஐச்வர்யமாவது, “கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாதந்த்ரிய பரிப்ரும்ஹிதம், ஐச்வர்யம் நாம தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை:” என்கிற கர்த்ருத்வ லக்ஷணமான ஸ்வாதந்த்ரியமாதல், ஸமஸ்த வஸ்து நியமந ஸாமர்த்த்யமாதல். வீர்யமாவது, “தஸ்யோபாதாநபாவேபி விகார விரஹோ ஹி ய: வீர்யம் நாம குணஸ்ஸோயமச்யுதத்வாபரா ஹ்வய:” என்று ஜகதுபாதாநமாகா நிற்கச் செய்தேயும், ஸ்வரூப விகாரமின்றியிலேயொழியும்படியான அவிகாரதை. தேஜஸ்ஸாவது, “ஸஹகார்ய நபேக்ஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம்” என்கிற ஸஹகாரி நைரபேக்ஷயமாதல், பராபிபவந ஸாமர்த்த்யமாதல். இவற்றுக்கு எல்லாரும் விஷயமாகையாவது, அநுகூல ரக்ஷணாதிகளும், ப்ரதிகூல நிரஸநாதிகளும், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு நிர்வஹிக்க வேண்டுகையாலே இவற்றுக்கு ஸர்வரும் விஷயமாயிருக்கை.

விளக்கம் - ஐச்வர்யம் என்பது, கர்த்ருத்வம் நாம யத் தஸ்ய ஸ்வாதந்த்ரிய பரிப்ரும்ஹிதம், ஐச்வர்யம் நாம தத் ப்ரோக்தம் குண தத்வார்த்த சிந்தகை: - அந்த உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு சுதந்திரமாகச் செயல் புரியும் எந்த ஒரு குணம் உள்ளதோ அதுவே ஐச்வர்யம் என்பதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து செயல்களையும் செய்வதற்கு அடையாளமாக உள்ள சுதந்திரம் மற்றும் அனைத்தையும் நியமனம் செய்யும் திறன் ஆகியவை ஆகும். வீர்யம் என்பது, தஸ்ய உபாதாந பாவேபி விகார விரஹோ ஹி ய: வீர்யம் நாம குணஸ்ஸோயம் அச்யுதத்வாபரா ஹ்வய: - அந்த அச்சுதன் ஜகத்தின் உபாதானக்காரணமாக உள்ளபோதிலும், அவன் மாற்றம் அடையாமல் உள்ளதற்கு உறுப்பாக எந்த ஒரு குணம் உள்ளதோ, அதுவே வீர்யம் எனப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த ஜகத்தின் உபாதானக்காரணமாக

உள்ளபோதிலும், எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாமல் உள்ள தன்மையாகும். தேஜஸ் என்பது, “ஸஹகார்ய நபேசஷா யா தத் தேஜஸ் ஸமுதாஹ்ருதம் - துணைப்பொருள்களின் உதவி இன்றி இருத்தலுக்குக் காரணமான தன்மையானது, தேஜஸ் ஆகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, மற்ற எந்த உதவியும் எதிர்பாராமல் இருத்தல் மற்றும் விரோதிகளை எளிதாக வெல்லுதல் என்பதாகும். இவை அனைத்திற்கும், அனைவரும் இலக்காக இருத்தல் என்பது “தகுந்த செயல்கள் செய்வதன் மூலம் காப்பாற்றப்படுதல், தகாத செயல்கள் மூலம் தண்டிக்கப்படுதல்” என்பதன் மூலம் ஆகும். ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்ற பல சிறப்புகளைக் கொண்டவன் என்பதால், அனைவரையும் தக்கபடி நியமனம் செய்யவேண்டும் என்பதால், அந்தக் குணங்களுக்கு அனைவரும் இலக்காக உள்ளனர்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 332)

5-1-2 போனாய் மாமருதின் நடுவே என் பொல்லாமணியே

தேனே இன்னமுதே என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்லத்
தானேல் எம்பெருமான் அவன் என்னாகி ஒழிந்தான்
வானே மாநிலமே மற்றும் முற்றும் என்னுள்ளனவே

பொருள் - மிகவும் பெரிய இரண்டு மருத மரங்களின் நடுவில் சென்றவனே! அவற்றை வீழ்த்தி, சிறந்த ஒளியுடன் ப்ரகாசித்த என் மணிக்கமே! தேன் போன்று எப்போதும் ரசிக்கலாம்படி உள்ள மேன்மையானவனே! எனது விரோதியின் பலத்தை எண்ணி எனது இருப்பை இழந்தபடி இருந்த என்னைப் பிழைக்கும்படிச் செய்த அமிர்தமே! இப்படியாக அவனுடைய செயல்கள் சிலவற்றை நான் உரைத்தேன். இப்படிப்பட்ட சொற்களை நான் பலமுறை உரைக்க உரைக்க அவன் செய்தது என்னவென்றால், எனக்கு எஜமானனாக உள்ள அவன், எனது விருப்பத்திற்கும் கட்டளைக்கும் உட்பட்டவன் ஆனான். இதன் விளைவாக ஆகாசம், பூமி, நித்யவிபுதி போன்ற அனைத்தும் என்பக்கல் வந்தன.

அவதாரிகை - “அஸ்தநே பய சங்கிகள் சொல்லும் வார்த்தையை நான் அஹ்ருதயமாகச் சொல்ல, ஸர்வஜ்ஞனானவன் அத்தை மெய்யாகக் கொண்டு, தன் விபுதியோடே கூட நானிட்ட வழக்கானான்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - அச்சம் கொள்ள அவசியம் இல்லாத இடத்தில் அச்சம் கொள்பவர்கள் உரைக்கும் சொற்களை, அதாவது யசோதை போன்றவர்கள் கூறும் சொற்களை,

எனது ஆழ்ந்த உள்ளத்திலிருந்து உரைக்காமல் நான் உரைத்தேன். அனைத்தும் அறிந்து அவன், அந்தச் சொற்களை “மெய்யானது” என எண்ணியபடி, தனது விபூதியுடன் சேர்ந்து எனக்கு வசப்பட்டு நின்றான்.

வ்யாக்யானம் - (போனாய் மாமருதின் நடுவே) அப்போது கண்டு நின்ற யசோதைப் பிராட்டியானவள், யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே அவன் போனபடியைக் கண்டு பாவபந்தந் தோற்றச் சொன்ன பாசுரத்தை, அதில்லாத நான் சொன்னேன். “பூத காலத்திலே” என்று தோற்றுகிறதில்லையாயிற்று இவர்க்கு ஜ்ஞாந வைசத்யத்தாலே. ஸர்வேச்வரன் பண்ணிக் கொடுத்த ஜ்ஞாந வைசத்யம், வயிறெரிகைக்கு உடலாய் விட்டதித்தனை. (மாமருதின் நடுவே) பெரிய வடிவுகளையுடைய அஸுரர்களிறே அவையாய் நிற்கிறார்கள். இவனுடைய மெளக்த்யத்தை அறிந்து, பெருத்துத் தடித்து தர்சநீயமான வேஷத்தோடே யாயிற்று இருவரும் க்ருதஸங்கேதராய் ஒரு விவரமற நின்றபடி. ஒன்றிலே வெளிகண்டு போனாப்போலேயாயிற்றுப் போனபடி. “யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம” என்ற ஆபத்தையாயிற்றுச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (போனாய் மாமருதின் நடுவே) - க்ருஷ்ணன் இரண்டு மருதமரங்களின் நடுவில் சென்றதைக் கண்ட யசோதை, அவ்விதம் அவன் சென்றதைக் கண்டு, அவனுடன் உள்ள உறவுமுறை வெளிப்படும்படியாக அவள் உரைத்த சொற்களை, அப்படிப்பட்ட உறவு இல்லாத நான் கூறினேன். ஆனால் க்ருஷ்ணனுடைய அருகில் இருந்த யசோதை உரைத்த சொற்களை, அந்தக் காலத்தின் பின்னர் தோன்றிய இவர் கூறுவது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ஞானத்தின் தெளிவு காரணமாக அத்தகைய நிகழ்வானது கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்தது என்று இவருக்குத் தோன்றவில்லை. ஸர்வேச்வரன் இவருக்கு அளித்த ஞானத்தின் தெளிவானது இவ்விதம் இவர் வயிறு எரிவதற்குக் காரணமாக உள்ளபோதிலும், தன்னைத் தாழ்வாகவே எண்ணிக் கொள்பவர் என்பதால், தான் உரைத்த அனைத்தும் மெய்யான சொற்கள் அல்ல என்கிறார். (மாமருதின் நடுவே) - பெரிய வடிவுகள் எடுத்த அஸுரர்கள் அல்லவோ இவ்விதம் மரங்களாக நின்றனர். க்ருஷ்ணனுடைய சிறிய பருவத்தை அறிந்து, பெருத்து, தடித்து, காண்பதற்கு இனிமையாக, தாங்கள் எண்ணிய செயலைச் செய்வதில் இருவரும் ஒருமித்த கருத்து கொண்டவர்களாக, தங்களுக்கு நடுவில் மிகச் சிறிய இடமும் கூட

இல்லாதபடி நின்றனர். ஆனால் இருவர் நிற்கும்போது, “மருது” என ஒருமையில் ஏன் கூறினார் என்றால், அவை இரண்டும் ஒன்று போல வெளித்தோற்றத்துடன் உள்ளதைக் கண்டு சென்றான் என்பதால் ஆகும். ஸ்ரீவிபு. (5-6-16) - யமளார்ஜுநயோர் மத்யே ஜகாம - மருதமரங்களின் நடுவில் சென்ற - என்பதான ஆபத்தை எண்ணி உரைக்கப்பட்ட சொற்கள் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (என் பொல்லாமணியே) “தத: கடகடா சப்த ஸமாகர்ணந தத் பர: ஜகாம கமலேஷுண:” என்கிறபடியே, இவற்றைத் தப்பிப்போய், முறிந்து விழுகிற ஓசை கேட்டு அபூர்வ தர்சனத்தாலே சிவந்து மலர்ந்த கண்ணும் தானுமாயிருக்கிறபடி. “புணர் மருதமிற நடந்த பொற்குன்றினை” என்னக்கடவதிறே. அழகிது என்னில்: நாட்டில் அழகோபாதியாமென்று, வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற “பொல்லாமணியே” என்கிறாராதல். நாட்டார் கண்டு கண்ணெச்சில் படாமைக்குக் கரிபூசுகிறாரென்னுதல். பொல்லல் - துளைத்தல்; பொல்லாமணி - துளையாமணி. அநுபபுக்தமாயிருக்கும் மணியென்றுமாம். இதுவும் யசோதைப்பிராட்டி ஸந்நிஹிதையாய் நின்று சொன்ன வார்த்தை.

விளக்கம் - (என் பொல்லாமணியே) - ஸ்ரீவிபு. (5-6-18) - தத: கடகடா சப்த ஸமாகர்ணந தத் பர: ஜகாம கமலேஷுண: - அதன்ன பின்னர் எழுந்த கட கட என்ற ஓசையைக் கேட்டு பரவசத்துடன் தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட ஆய்ச்சிமார் ஓடி வந்தனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவற்றைக் கடந்து சென்று, இவை முறிந்து விழுந்த அபூர்வமான காட்சியைக் கண்டும், ஓசையைக் கேட்டும், சிவந்து மலர்ந்த அழகான கண்கள் கொண்ட. பெரியதிருமொழி (2-5-1) - புணர் மருதம் இற நடந்த பொற்குன்றினை - என்பது காண்க. இது அழகுதான் அல்லவோ என்றால், நாட்டில் பொதுவாக உள்ள மற்ற அழகுகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதை உணர்த்த “பொல்லாமணியே” என்கிறார். அல்லது, நாட்டில் உள்ளவர்களுடைய கண்த்ருஷ்டி படும் என்று எண்ணியவராக, கரி பூசுவது போன்று உரைக்கிறார் எனலாம். அல்லது பொல்லல் என்பதற்குத் தொளைத்தல் எனலாம்; அதாவது மற்ற யாராலும் அனுபவிக்கப்படாமல் உள்ள மணி. இவை அனைத்தும் யசோதைப்பிராட்டி க்ருஷ்ணனுடைய அருகில் நின்று உரைத்த சொற்கள் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (தேனே) வந்து எடுத்துக் கொண்டபோதை, ஸ்பர்சத்தாலும் முக்த ஜல்பத்தாலும், கொண்டாடிச் சொல்லுகிற வார்த்தை. (இன்னமுதே) அப்போதையில் போக்யதையாலே சொன்ன வார்த்தை. நிரதிசய போக்யமாய், போனவுயிரை மீட்கவற்றா யிருக்கை. “அமுதென்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும்” என்று சொல்லுகிறபடியே நிரவதிக போக்யமாயிருக்கை.

விளக்கம் - (தேனே) - ஓடி வந்து வாரி எடுத்துக் கொண்ட யசோதை, அந்த நேரத்தில் க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்பர்சத்தாலும், அவனுடைய மழலைச்சொற்களாலும் மயங்கி, கொண்டாடி, அனுபவித்து உரைக்கும் சொற்கள். (இன் அமுதே) - அந்த மயக்கத்தில் விளைந்த இனிமையால் கூறப்பட்ட சொற்கள். எல்லையற்ற இனிமையானவனாக, போன தனது உயிரை மீட்டவனாக நின்ற க்ருஷ்ணன். இரண்டாம் திருவந்தாதி (85) - அமுது என்றும் தேன் என்றும் ஆழியான் என்றும் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (என்றென்றே) ஒருகால் சொல்லி “தப்பச் செய்தோம்” என்று மீளத்தான் பெற்றதோ? (சில கூத்துச் சொல்ல) ஒருவன் நினைவையும் செயலையும் வேறொருவன் செய்யுமது, கூத்தாவது. பரிவுடைய யசோதைப்பிராட்டி இவற்றிலே ஈடுபட்டுச் சொல்லும் பாசுரத்தைக்கிடர் அதில்லாத நான் சொல்லிற்று. (தானேலெம்பெருமான்) தானாகில், ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ நியந்தாவாய் இருப்பானொருவன். அகவாய் அறியாதான் ஒருவனல்லன், அறிந்தால் உபேசுஷிக்கமாட்டாதான் ஒருவனல்லன். (அவன்) அப்படி ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியானவன். (என்னாகியொழிந்தான்) நானிட்ட வழக்கானான். என்னை உடையவன் நானிட்ட வழக்கானான். உடையவன்தான் உடைமையானான், அதரோத்தரமாயிற்று. அவன் விபூதி செய்ததென்? என்னில் “யஸ்யைதே தஸ்ய தத் தநம்” என்கிறபடியே விபூதியையும் நானிட்ட வழக்காக்கினான். ஸவிபூதிகளாய்க் கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தான்.

விளக்கம் - (என்றென்றே) - ஒருமுறை உரைத்து தப்பித்துச் செல்லும்படி ஆயிற்று என்று செய்ய இயன்றதோ? (ஒரு சில கூத்துச் சொல்ல) - ஒருவருடைய நினைவு மற்றும் செயல் ஆகியவற்றை மற்றொருவன் செய்தல் கூத்து எனப்படுகிறது. க்ருஷ்ணன் மீது மிகுந்த பரிவு கொண்ட யசோதை மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன்

உரைக்கும் சொற்களை, அத்தகைய ஈடுபாடு இல்லாத நான் உரைக்கிறேன். (தானேலெம்பெருமான்) - அவனோ அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும் உள்ளவன் ஆவான். மற்றவர்கள் உள்ளத்தில் என்ன ஓடுகிறது என்று அறியாதவன் அல்லன்; அப்படி அறிந்த பின்னர் வெறுத்து ஒதுங்குபவனும் அல்லன். (அவன்) - இவ்விதம் அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும் அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனாகவும் உள்ளவன். (என்னாகி ஒழிந்தான்) - நான் கூறுவதற்கு ஏற்ப செயல்கள் செய்பவன் ஆனான். என்னைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டவன், நான் கூறியது கேட்டு நடக்கிறான். ஒரு பொருளுக்கு உரிமையானவன், அந்தப் பொருள் தன்னை உடைமையாகக் கொள்ளும்படி ஆனான். அனைத்தும் தலைகீழாக மாறியது. அவன் விபூதி செய்தது என்ன? மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - யஸ்யைதே தஸ்ய தத் தநம் - அவர்கள் செல்வம் அவனுக்கே உரியது - எனபதற்கு ஏற்ப, அவனுடைய விபூதியும் என்னுடையது என்றாக்கினான். அவனுடைய விபூதிகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு என்னுள் புகுந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (வானே மாநிலமே) பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (மற்றும்) தத் கார்யமான அண்டங்களும். (முற்றும்) நித்யவிபூதியும். (என்னுள்ளனவே) உபயவிபூதி நிர்வாஹமும் என் பக்கலிலே இருந்து பண்ணுமத்தனையாய்விட்டது. அன்றிக்கே, (வானேயித்யாதி) உபயவிபூதி ஐச்வர்யமும் என் பக்கலிலேயாய்விட்டது என்றுமாம். விஷய ப்ரவணனானவன், தானுகந்த விஷயமே எல்லா ஐச்வர்யமுமாக நினைத்திருக்குமாபோலே. “உன்னாகமுற்றுமகத்தடக்கி” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (வானே மாநிலமே) - வான் மற்றும் நிலம் என்பது பஞ்சபூதங்களையும் குறிப்பதாகவே உள்ளது. (மற்றும்) - பஞ்சபூதங்களின் கார்யங்களான அண்டங்கள். (முற்றும்) - நித்யவிபூதி. (என்னுள்ளனவே) - இரண்டு விபூதிகளையும் என்னுள் இருந்தபடியே நிர்வாகம் செய்யும்படி ஆயிற்று. அல்லது, இரண்டு விபூதி என்னும் செல்வம், என் அருகில் உள்ளதாயிற்று என்றும் கொள்ளலாம். உலக விஷயங்களையே எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள ஒருவன், தான் விரும்பும் அந்த விஷயங்களையே பெரும் செல்வங்களாக எண்ணுவது போன்று இவர் இரண்டு

விபூதிகளையும் எண்ணுகிறார். திருவாய்மொழி (4-3-3) – உன் ஆகம் முற்றும் அகத்து அடக்கி – என்பது காண்க.

5-1-3 உள்ளன மற்றும்ளவாப் புறமே சில மாயஞ் சொல்லி

வள்ளல் மணிவண்ணனே என்றென்றே உன்னையும் வஞ்சிக்கும்
கள்ள மனம் தவிர்ந்தே உன்னைக் கண்டுகொண்டாய்ந்தொழிந்தேன்
வெள்ளத்தனைக் கிடந்தாய் இனி உன்னை விட்டு என் கொள்வனே

பொருள் - எனது மனதில் உள்ள அனைத்தும் உன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற விஷயங்களாகவே உள்ளபோதிலும், வெளிப்புறத்தில் நான், “வள்ளலே! மணிவண்ணா!” என்று பலமுறை சில பொதுவான சொற்களை உரைத்து, அனைத்தும் அறிந்த உன்னை வஞ்சித்து நின்றேன். இப்படிப்பட்ட மனத்தில் உள்ள வஞ்சனை நீங்கப் பெற்று, உன்னைக் கண்டு, அஸத் வஸ்துவாகக் கிடந்த நான் கரையேறப் பெற்றேன். இவ்விதம் என்னைத் திருத்துவதற்காக திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவனே! உனது செயல் பலன் அளித்த பின்னர், எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட உன்னை விட்டு நான் எதனைக் கைக்கொள்வேன்?

அவதாரிகை – “பொய்யே கைம்மை சொல்லி” என்றும், “சில கூத்துச் சொல்ல” என்றும், சொன்ன வார்த்தையை விவரியா நின்று கொண்டு இப்படி வாங்மாத்தரத்தாலே உன்னைப் பெற்ற நான், உன்னையொழிய வேறொன்றை ஆசைப்படேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் “பொய்யே கைம்மை சொல்லி” என்றும், “சில கூத்துச் சொல்ல” என்றும் கூறியதை எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றை மேலும் விரிவாக உரைப்பதற்காக, “இவ்விதம் சொற்கள் அளவில் மட்டுமே உன்னை அடைந்த நான், உன்னைத் தவிர வேறு எதனையும் விரும்பமாட்டேன்” என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உள்ளன) ஹ்ருதயத்திலுள்ளன. (மற்றுளவா) வேறே சில உளவாக. அந்த:கரணம் ப்ராக்ருத விஷய ப்ரவணமாயிருக்க. (புறமே சில மாயஞ் சொல்லி) புறப்பூச்சாகச் சில பொய்களைச் சொல்லி. இத்தாலே “கூத்துச் சொல்ல” என்றவிடத்தைச் சொல்லிற்று. (வள்ளல் மணிவண்ணனே) பரமோதாரனே!

பெருவிலையான ரத்நம்போலே ச்லாக்யமான வடிவை எனக்கு உபகரித்தவனே! (என்றென்றே) அபுத்த்யா சொல்லா நிற்கச்செய்தேயும் “ஸஹ்ருதயமாகச் சொல்லுகிறான்” என்று தோற்றும்படியாகப் பலகாலும் சொல்லி. (உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ள மனம்) “உள்ளுவாருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந்து அறியும்” ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வாந்தர்யாமியான நீயும், “மெய்” என்று கருதும்படி உன்னையும் பகட்டும் க்ருத்ரிமயுக்தமான மநஸ்ஸை.

விளக்கம் – (உள்ளன) - இதயத்தில் உள்ள அனைத்தும். (மற்றுளவா) - வேறு விஷயங்கள் குறித்து மட்டுமே உள்ளன. அதாவது மனத்தில் உள்ள பலவும் உலக விஷயங்களைக் குறித்த ஈடுபாடாக மட்டுமே உள்ளன. இவ்விதம் உள்ளபோதிலும், (புறமே சில மாயம் சொல்லி) - வெளியில் சில நல்ல சொற்களைப் பொய்களாக உரைத்து; இதன் மூலம் “கூத்துச் சொல்ல” என்பது கூறப்பட்டது. (வள்ளல் மணிவண்ணனே) - மிகுந்த வள்ளல்தன்மை கொண்டவனே! விலை மதிப்பு மிக்க இரத்தினம் போன்றதும், அனைவராலும் கொண்டாடப்படுவதும் ஆகிய வடிவத்தை எனக்கு அளித்த வள்ளலே! (என்றென்றே) - எனது புத்தி அறிந்து நான் கூறவில்லை என்றாலும், “இவன் முழு இதயத்துடன் உரைக்கிறான்” என்பதாக அனைவரும் எண்ணும்படி பலமுறை உரைத்து. (உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ள மனம்) – திருமாலையில் “உள்ளுவாருள்ளத்தெல்லாம் உடனிருந்து அறியும்” என்பதற்கு எற்ப, அனைத்தையும் அறிபவனும், அனைவருக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய நீ கூட, “இவன் உரைப்பது உண்மையே ஆகும்” என்று எண்ணும்படி, உன்னையும் மயக்கவல்ல மனதை.

வ்யாக்யானம் - (தவிர்ந்தே) அஹ்ருதயமாக இழிந்தாரையும், மேல் விழும்படி கொண்டு முழுகும் விஷயமிறே. (உன்னை) மித்ரபாவமேயடியாக, “ந த்யஜேயம்” என்னும் உன்னை. ப்ராப்தனுமாய் போக்யனுமானவுன்னை. (கண்டு கொண்டு) “ஒருபடி காணவல்லோமே!” என்ற நான், நிதியெடுத்தாற்போலே லபித்து. (உய்ந்தொழிந்தேன்) “அஸந்நேவ” என்னும்படியிருக்கிற நான் உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றேன். “த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி”யிறே.

விளக்கம் - (தவிர்ந்தே) - மனதளவில் ஈடுபாடு இல்லாமல் வந்து சேர்பவர்களைக் கூட, அவர்கள் மீது விழுந்து அவர்களைத் தன்பக்கம் ஈடுபடும்படிச் செய்யும் விஷயம். (உன்னை) - நட்புத்தன்மையின் விளைவாக வந்தவனை, யுத்தகாண்டம் (11-3) - ந த்யஜேயம் - நான் விடமாட்டேன் - என்பதாக உள்ள உன்னை. அடையத்தக்கவனும் இனிமையாக உள்ளவனும் ஆகிய உன்னை. (கண்டு கொண்டு) - “ஒருமுறை காணவில்லவன்” என்றுள்ள நான், புதையலைக் கண்டவன் போன்று எடுத்து. (உய்ந்து ஒழிந்தேன்) - தைத்திரீயத்தில் “அஸந்நேவ - இல்லாதவன் ஆகிறான்” என்றபடி இருந்த நான், பிழைக்கப்பெற்றேன். சாந். (3-10) - த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி - அமிர்தத்தைக் கண்ட மனநிறைவு கொள்கிறார்கள் - என்பது போன்று உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - இனி, நீர் செய்யப் பார்த்தது எது? என்ன; (வெள்ளத்தணைக் கிடந்தாய்) பரமபதத்தை விட்டு ஸ்ரீராப்தியிலே இவ்வேலையிலே, என்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! (இனி) உனக்கு ஸத்ருசமான பரமபதத்தை விட விஸத்ருசமான ஸம்ஸாரத்திலே என்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகக் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளின பின்பு. (உன்னை விட்டு) நான் விட்ட அன்றும் என்னை விடமாட்டாதேயிருக்கிற உன்னையொழிய. (என் கொள்வனே) பச்சைகொண்டு பல வேளையிலே நிஷ்பலங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைப் பற்றவோ; ஆராதிக்குமிடத்தில் துராராதராய், வருந்தி ஆரதித்தாலும் கிடைப்பதொன்றில்லாத வர்களைப் பற்றவோ?

விளக்கம் - “இனி நீவிர் செய்ய முயல்வது என்ன?” என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (வெள்ளத்தணைக் கிடந்தாய்) - பரமபதத்தை விட்டு வந்து திருப்பாற்கடலில் என்னைத் திருத்துவதையே செயலாகக் கொண்டு, என்னைக் காப்பாற்றுவதில் முழு நோக்கம் கொண்டவனாக, பள்ளி கொண்டவனே! (இனி) - உனக்கு ஒத்தபடி உள்ள பரமபதத்தை விட்டு, உனக்கு ஒத்தபடி இல்லாத ஸம்ஸாரத்தில், என்னைக் காப்பதற்காக வந்து திருப்பள்ளி கொண்ட பின்னர். (உன்னை விட்டு) - நான் உன்னை விட்டாலும், என்னை விடமால் உள்ள உன்னைத் தவிர. (என் கொள்வனே) - ஈடுபாடு கொண்டாலும், பல நேரங்களில் பலனை அளிக்காமல் உள்ள மற்றவற்றைப் பற்றுவேனோ? ஆரதிக்கும்

இடத்தில் மிகுந்த சிரமத்துடன் ஆராதிக்கத்தக்கவர்களாக, சிரமப்பட்டு ஆராதித்தாலும் கிட்டுவது ஏதும் இல்லை என்பதாக உள்ள மற்றவர்களை ஆராதிப்பேனோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 47)

வ்யாக்யானம் – “ஸ்ர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந:”, “ஜகத்வசே வர்த்ததேதம்”. அதவா, தன்னுடைய திருவடிகளிலே ஆனுகூல்யமுடையார் வசத்திலே தாழ்நிற்குமென்றுமாம். “இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல | கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம்”, “ஆஜ்ஞாபய மஹாபாஹோ ப்ரூஹி யத்தே விவக்ஷிதம்”, “ஸ்வயமேவ ஹரிர்வவ்ரே விப்ரபாதாவநேஜநம்”, “அநந்யாதீநத்வம்” இத்யாதி. ஆச்ரித பரதந்த்ரனாயிருக்கும் இருப்பு பிறர்க்காகவென்றால், நியாமகரில்லாமையாலே ஸ்வதந்த்ர கார்யமாயிருக்கும்.

விளக்கம் – ப்ரூஹத். (6-4-22) - ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந: - அனைத்தையும் தன்வசப்படுத்தி நியமிப்பவன், அனைவருக்கும் ஈசன் - என்றும், ஸஹஸ்ரநாம அத்யாயம் - ஜகத் வசே வர்த்ததேதம் - இந்த ஜகத் அவன் வசப்பட்டது - என்றும் கூறியது காண்க. அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம்; தனது திருவடிகளில் தாழ்ந்து நிற்கும் அடியார்கள் வசப்பட்டு, தான் அவர்களிடம் தாழ்ந்து நிற்பதாகவும் கூறலாம். பாலகாண்டம் (31-4) - இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல | கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம் - முனிவர்களில் உயர்ந்தவரே! நாங்கள் இருவரும் உங்களுக்குத் தொண்டு செய்வதற்காக அருகில் உள்ளோம், எங்களுக்குத் தங்கள் விருப்பத்தின்படி கட்டளை இடவேண்டும்; எந்தக் கட்டளையை நாங்கள் செய்யவேண்டும் - என்றும், மஹாபாரதம் - ஆஜ்ஞாபய மஹாபாஹோ ப்ரூஹி யத்தே விவக்ஷிதம் - நீண்ட கைகள் கொண்டவனே! உனது கட்டளை என்ன என்பதைக் கூறுவாயாக - என்றும், மஹாபாரதம் - ஸ்வயமேவ ஹரிர்வவ்ரே விப்ரபாதாவநேஜநம் -

அந்தணர்களுடைய திருவடிகளை விளக்குதலில் ஸ்ரீஹரி தானே ஈடுபட்டான் - என்றும், ஸ்ரீவரதராஜஸ்தவம் (20) - அநந்யாதீநத்வம் - உனது அடியார்களுக்கு நீ வசப்பட்டவன் - என்றும் கூறப்பட்டது. அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவனாக இருத்தல் என்பது மற்றவர்களுக்காக என்னும்போது, தன்னை நியமிப்பவர்கள் யாரும் இல்லை என்பதால் தான் தனது செயல்களைச் சுதந்திரமாகச் செய்பவன் என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - (வதாந்ய:) இப்படி ஆச்ரித பரதந்த்ரனாய்ச் செய்யும் கார்யம் ஏதென்னில்; தன்னையும் தன் உடைமையையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஒளதார்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “ப்ரிய வாக்தாநசீலச்ச வதாந்ய: பரிகீர்த்தித:”, “ய ஆத்மதா பலதா:”, “ஸ ஸர்வாநர்த்திநோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச”, “உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே”, “ந தே ரூபம்”.

விளக்கம் - இவ்விதம் தனது அடியார்களுக்காகச் செய்யும் செயல் என்ன? தன்னையும், தனது உடைமைகளையும் அவர்களுக்கு அளிக்கும் வள்ளல்தன்மையே ஆகும். ப்ரிய வாக்தாநசீலச்ச வதாந்ய: பரிகீர்த்தித: - இனிமையாகப் பேசுவனும், வள்ளல்தன்மை கொண்டவனும் ஆகிய ஒருவன், வதாந்யந் எனப்படுகிறான் - என்றும், யஜுர் (7-5-36) - ய ஆத்மதா பலதா: - யார் ஒருவன் தன்னையும் அளித்து, தன்னை அனுபவிக்கவல்ல பலத்தையும் அளிக்கிறானோ - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (16-27) - ஸ ஸர்வாநர்த்திநோ த்ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்ய ச - தன்னிடம் யாசிப்பவர்களைக் கண்ட இராமன், அவர்களை எதிர்கொண்டு அழைத்து - என்றும், கீதை (7-18) - உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே - இவர்கள் அனைவரும் தாராளமானவர்கள் - என்றும், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1-5) - ந தே ரூபம் - உன்னுடைய இந்த ரூபம் உனக்காக அல்ல - என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்